

ԿոՄիտաս

Ղեկնող Տայանին 1909, 12 հուլիսի, Ս. Էջմիածին

Սրտի անհուն բերկրութեամբ կարդացի Ձեր հոգեգեղուն նամակը:

Սրտագին շնորհակալութիւնս, եղբայր պատուական, Ձեր անկեղծ եւ սիրալիր զգացմանց համար. Ձեր խրախոյսներն ինձ եռանդ են ներշնչում եւ ոգեւորութիւն առթում. մի բան, որ այնքան քիչ են հասկանում եւ գնահատում մեզանում: Անհատը որքան էլ ջանասէր լինի, այնու ամենայնիւ խրախոյսը մի հզօր խթան է, որ կարող է շրջել սարեր հիմն ի վեր: